

stelt voor een naar achter gebogen zittend meisje, waarvóór in geknielde houding een jonge man, die in onstuimig verlangen, vol stille vereering en mystieke betoovering, haar op de borst kust ter plaatse van het hart. Zijn oogen zijn vol zaligheid gesloten, terwijl hij zijn armen op den rug houdt als om zich in bedwang te houden. Passief laat de vrouw hem begaan met slap neerhangende armen, als in afwachting. Zij blikt op hem neder met een donkeren, moederlijk meewarigen blik als van niet begrijpen, noch de extase deelen van zulk een huldebetoon aan haar prachtig lichaam. Het is als wil zij die hulde aanvaarden, maar slechts zoolang het haar goeddunkt en zij er niet door verveeld wordt in een verlangen naar afwisseling.

De geheele groepeeringswijze is buitengewoon, zoowel op zijde als van voren gezien. „Rarement”, zegt Mauclair \*), „la sculpture admit autant de vie frémissante, autant d'émotion psychologique unie à la perfection plastique, à l'originalité de l'arrangement”. Zonder eenige grofzinnelijken hartstocht is de liefdedrang weergegeven als machtige natuurkracht, aan welke niet valt te ontkomen. Door dien liefdedrang wordt de man geketend aan de vrouw en gedwongen in een bewonderende aanbidding de bevrediging zijner verlangens zoo mogelijk te erlangen in gehoorzaamheid aan de wetten der natuur, die in haar almacht en onverbidelijkheid alle verstandelijke redeneering tot zwijgen brengen. Door alle tijden en geslachten heen, eeuw aan eeuw, is de man gedreven naar de vrouw om hare gunsten af te bedelen, en in verliefde stemming zijn aangebedene ziende in een aureool van goddelijkheid, waardoor zij zich de macht bewust wordt die zij ondanks haar mindere kracht over hem uitoefent. Maar niet lachend heeft de kunstenaar haar voorgesteld ondanks dat zegevieren, wél beseffend dat daarvoor het onderwerp veel te ernstig was in zijn verstrekkende en veelomvattende beteekenis.

2. De eeuwige lente (1894), ook wel geheeten „Amor en Psyche” en toebehoorende aan den Amerikaan Yerkes. In een brandenden kus zijn twee verliefde jonge menschen verzonken in wereldvergetelheid. De jongeling zit tegen een rots geleund, waarop zijn linkerarm ligt uitgestrekt, en buigt het hoofd neder naar de zijdelings voor hem geknielde vrouw, die zich tegen hem aandrukt en die hij met zijn rechterarm omstrengeld houdt, terwijl zij hem haar rechterhand op het hoofd legt. Een bijzonder bevallige houding, waarin twee jeugdige menschenzielen zich in elkander verliezen, in die zaligheid alles om zich heen ziende verdwijnen. Terwijl beider lippen elkander vinden, buigt de jonge man het linkerbeen naar het meisje toe om als haar geheel te omvademen.

\*) Camille Mauclair (Pseudonym van C. Faust). Auguste Rodin, l'homme et l'oeuvre. Paris 1918. pag. 39.